

הסב הדתי ממאה-שערים בירושלים, שם נולדה מיכל. בתמונה: עם הסב מייד אחרי הזכייה למרות היותו דתי לא התנגד הסב לתחרות היופי.

האף למזלי לילדי יש בדיק אותה האף. רק זה שיכנע את המומחים שלא עברתי ניתוח אף. אני חושבת שאם הייתי ממשיכה במסלול היופי לא הייתי נראית היום כמו שאני.

הבעל יצחק מודעי, שהחודש הוא חוגג עם מיכל 30 שנות נישואין. היו אלה נישואין סוערים שהחזיקו מעמד. התמודדנו עם הבעיות, אומרת מיכל.

הבחירה סבי הגיב: "זאת מיכל שנבחרה"

את השימלה שבה הופעתי בתחרות הייתי חייבת להחזיר עד חצות הלילה לתופרת, וכשעמתי לנסוע בשליחות המגנית, הקציב לי משרד-המיסחר והתעשייה תלושים מיוחדים לקניית בגדים. מי חלם אז על מכונות?

הפרס על בחירתי היה עבורה כמשך שנה ב"שנור" למען ישראל באר-צות-הברית. אבל אז היתה התחרות יוקרתית, וכל המדינה ידעה מי נבחרה. אני חושבת שאילו המשכתי ב"מסלול היופי, לא הייתי נראית כפי שאני נראית היום. יפה כשאינן לאשה קמטים. אבל כשהם מופיעים, זה לא אסון. אשה שיש לה חיים עשירים, מלאי הגשמה וסיפוק, יש לה אותה הבעה בפנים, אותו ברכ בעיניים שעושה אותה לאשה יפה באמת.

התביישו בי

אני דור שישי-שיבועי בארץ. אנולדתי במאה שערים בירושלים. כאתי מבית דתי, לאבי היתה תנות סירקית ואחד משכנינו היה לוי יצחק הירושלמי.

תמיד הייתי גנדרנית, אהבתי לשנות את עצמי, אבל הייתי מסתכלת על עצמי בראי רק כשאף אחד לא ראה. כשהייתי בת 3, מישפחתי התביישה בי, השכנים הציקו לי. הייתי יוצאת לרחוב בבגדים של אמי, נועלת את נעליה, וכולם היו צוחקים ואומרים: "הנה הולכת דה פערצע". עד היום אני לא יודעת מה זה.

כל דבר בחיי השגתי בקלות. רק פעמיים בחיי נלחמתי על דברים: ורדי היה מנהל בית-ספר אלינס, ואני החלטתי ללכת דווקא לבית-הספר האנגלי, אולינה, כי שם לבשו בגדים יפים וחבשו כובעים מקסימים מקש. הודעתי בבית: או לבית-הספר הזה או כלום. אמי נכנעה.

כפעם השנייה החלטתי ללמוד בבית-הכרם. אז האמינו שגננות, מרות ואחיות לא מתחננות, או מכסים מאור מאוחר. וכמובן, אמי האכינה בזה. רק אחרי מלחמה קשה נעתרה.

בכלל, המישפחה היתה מטריאר-כלית. אמא היתה שתלטנית, אבא היה יאודב בה והיא יכלה לעשות מה שרצתה. אני רומה בהופעה לאמי. אבא היה אדם מושלם. בתקופה שבה הוא ניהל את החנות, היו מוכרים בתלושים. כולם עשו אז כסף. אך אני נשאר עם התלושים בלבד. הוא כתב

זוג בחתונה שנה אחרי היבחרה נישאה מיכל הראל. ליצחק מודעי, שהיה מהנדס ונספח צבאי בלונדון. מיכל היא דור שביעי בארץ, נולדה במאה שערים ובאה מבית דתי מאוד.

שכירת כלים בכל מיקרה. היו לי סערות בחיי, אך הדור שלי למד להתמודד איתן. במישפחתי מעולם לא התגרשו, ואני בטח לא אהיה הראשונה.

החברה הישראלית מקבלת את הגירושין. כל כך פשוט לבוא הביתה ולומר אני מחליפה — כמו שמחליפים בגד. אבל בנישואין, כשכני הווג הם בעלי אופי רומה, זה לא הולך. לא רציתי להיות כמו אמי, לכן חיפשתי מישהו רומינגטי. אני חושבת שעשיתי את זה באופן תזהכרתי. אם הייתי מחברת אחד לאחר בוודאי לא הייתי בוחרת ביצחק. בעוד חודש ימלאו 30 שנה לנישואין, ונראה שאנחנו בכל זאת משלימים האחד את השני בגלל הניגודים שבנו.

אף פעם לא איפשרתי למישהו אחר

שירי, למד בעצמו אנגלית ומת ישר. היה זה הוא שחינך אותי לנאמנות ולערכים.

"במישפחתי לא מתגרשים"

אני מאמינה בגורל. אני הופכת זאת והלפילוסופיה או לתורת חיים, אך אני מאמינה שדברים נקבעים מראש. אני לא מאמינה בהורוסקופ המתאים לכל הגולדים בחודש מסויים — מיליוני אנשים. אני קוראת הורוס' קופים כשעשועו ונדהמת מהדברים הנכתבים שם.

אני חשה שדברים בחיי לא קרו באופן מיקרי. אני לא טיפוס של

להתקרב אלי, ומחורים כבר בהתחלה ראו בי אוכייקט לא מתאים. לפני יצחק היו לי מחורים, הייתי בחורה מודרנית. אבל לא אחרי הנישואין.

"אני לא מנהיג"

קיבלתי עליי את תפקיד נשיאת הוויצו בישראל כי בתזהכרתי רציתי להוכיח שמלכת-יופי אינה חייבת להיות ריקנית. בעבודתי אני מגיעה לדברים בדרך של חיך ונועם.

אין לי מרפקים, אני יותר מדי רכה, אין לי תכונות של מנהיג. אף פעם לא קיללתי. אני בכלל לא אימפולסיבית, וכשאני מתרגזת אני סופרת עד 10. בדרך-כלל זה משתלם, כפרט בעבודה ציבורית.

אני חותרת לשלמות אפילו כשאני עושה ספונג'ה, מבשלת או אופה עוגה. אני קמה ב-5:30 או 6 בבוקר, עושה את כל עבודות הבית, וגם עובדת בגינה כשהגנן איננו.

כשהילדים רוצים להקניט אותי, אומרים: "גו, את מלאך". כיום אני בת 51 ואני שוקלת כפי (המשך בעמוד 66)

זוג מיניסטר-אלי. אני מאמינה בגורל שהוביל אותי ממאה-שערים לבניין הבית הלבן. שם היינו אורחי הנשיא. אני מאמינה שהדברים בחיי לא קרו באופן מיקרי.